

Mój Chrystus

*Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie*

Luty 2010 r.

28.02.2010 r.

Rok II nr 4

Co oznacza post?

Znanym i powszechnie stosowanym środkiem umartwienia jest post. Postem nazywamy świadome i dobrowolne powstrzymanie się od zaspokajania potrzeb biologicznych, zwłaszcza od przyjmowania pokarmu, głównie z motywów religijnych. O naturalności i efektywności tej praktyki ascetycznej świadczą powszechne jej przyjęcie w kulturach ludzkich. Post stosuje się wszędzie, gdzie człowiekowi chodzi o wzmocnienie sił duchowych za cenę ograniczeń swojej sfery fizycznej.

Sam Chrystus mówi:
„Kiedy pościecie, nie bądźcie posępni jak obłudnicy.... Ty zaś, gdy pościsz, namaść sobie głowę i umyj twarz, aby nie ludziom pokazać, że pościsz, ale Ojcu twemu, który jest w ukryciu. A Ojciec mój, który widzi w ukryciu, odda tobie” (Mt 6, 16-18).

Objawienie akcentuje potrzebę należytej motywacji postu i potępia niewłaściwe jej postacie. Samo odmawianie sobie czegoś, w tym przypadku jakiegoś pokarmu, czy rzadziej napoju, może przybierać rozmaite znaczenia, i nie zawsze jest wyrazem ascezy lub religijności.

dokończenie na str. 2

Co oznacza post?

Wszak ludzie nie jadają ze względów ekonomicznych (skąpstwo), estetycznych („zachowanie linii”), medycznych czy społecznych (rozmaite głodówki), które z po- stem w naszym znaczeniu – poza ze- wnętrznymi podobieństwami zjawisk – nie mają nic wspólnego. Dla chrześcijanina motywem postu jest naśladowanie postu Chrystusa na pustyni, znoszenie przezeń pragnienia na krzyżu, Jego nakaz poszcze- nia dla przyszłych uczniów, przykład z cza- sów apostołskich podjęty w całej tradycji Kościoła. W przebiegu roku liturgicznego

sam Kościół wyznaczył pewne okresy cza- su i dni, kiedy to ze względów pokutnych i dla uświęcenia wiernych nakłada, obowią- zek szczególnego umartwienia, zwłaszcza postu ilościowego i jakościowego. Prze- strzeganie tego nakazu jest obowiązkiem katolickim, a złamanie go najlepiej odpoku- tować nie tylko lepszym zachowywaniem go na przyszłość, ale odmówieniem so- bie czegoś przyjemnego (zwłaszcza, gdy to jest potrzebne również z innych powo- dów, jak np. palenie papierosów czy picie alkoholu).

Trochę o rekolekcjach

Rekolekcje są to ćwiczenia religijne, składające się z nauk, konferencji, na- bożeństw itd. Słowo rekolekcje pochodzi od łacińskiego słówka *recolligere* – przy- pominąć, ochłonać, opamiętać się.

Z punktu widzenia celu rekolekcje oznaczają dłuższy lub krótszy okres cza- su, w którym chrześcijanin „w sposób bardziej lub mniej radykalny odrywa się od swojego normalnego trybu życia, by „być bliżej Boga”, tak aby w świetle Jego słowa i z Jego pomocą włączyć swoje życie w Jego plan zbawienia”. Z punk- tu widzenia współtworzących je czynni- ków rekolekcje „są cyklem kazań, kon- ferencji, nabożeństw, trwających kilka dni, poza zwyczajnym tokiem naucza- nia niedzielnego i świątecznego”.

Ogólnikowość powyższych okre- śleń rekolekcji jest dość wielka, że po- zwala nimi objąć rekolekcje zamknięte, półzamknięte, otwarte, stanowe, grupo- we, specjalistyczne, ogólnoparafialne, ewangelizacyjne, a nawet misje ludowe. Te ostatnie to przewiduję ok.2014 r. w związku z X rocz. istnienia parafii; zresz-

tą tak na marginesie misje parafialne or- ganizuje się mniej więcej raz na 10 lat.

A póki co, teraz będą u nas reko- lekcje ogólnoparafialne, które są akcją duszpasterską, której celem jest konty- nuacja, umacnianie i pogłębianie życia chrześcijańskiego. Są więc zwyczajnymi rekolekcjami, jakich po kilka tysięcy ka- żdego roku z różnych okazji, głównie Ad- wentu i Wielkiego Postu, wygłasza się w polskich parafiach. Ich sens i specy- fika w tym się wyrażają, że dobrze przy- jęte przez parafian / czas i dobra wola , a właściwie odwrotnie! /, mogą stać się szansą i pewną „odskocznią” od prozy życia. Tylko należy spełnić jeden waru- nek - trzeba się na nie nastawić i zorien- tować WOLĄ i chęcią słuchania!

Tak rozumiane, należą do nurtu ewangelizacji pastoralnej, której celem jest „wiarę tych, którzy wyznają, że są chrześcijanami, pogłębić, umocnić, ży- wić i czynić coraz doskonalszą”. Oby tak się stało również u nas – Daj Boże!

Ks. Proboszcz

Spróbuj to przemyśleć

Refleksja wokół rekolekcji ... Spotkać siebie samego

Niektórzy młodzi ludzie szukają samotności, atmosfery zamyślenia, zamodlenia, sytuacji, w której spotkają samych siebie. „Ja sam!” – jest to miejsce wewnętrznej przemiany, miejsce, w którym człowiek staje się człowiekiem.

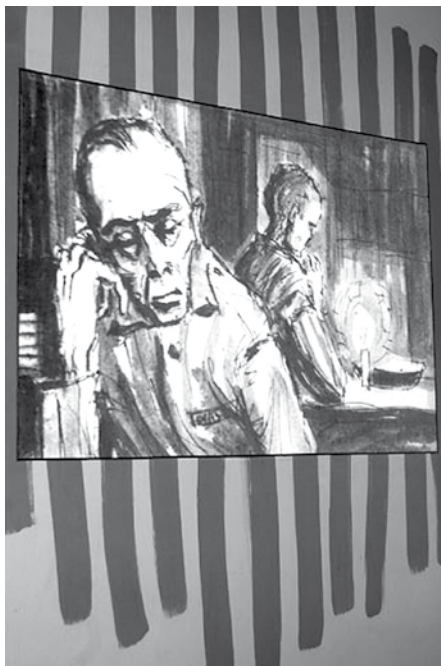
Wielu jednak boi się takiego spotkania z sobą samym. Nie wiedzą, co ich czeka w takim spotkaniu. A może być ono nawet wymuszone. Tak też było w przypadku młodego poety niemieckiego. Bał się. Bał się zamkniętej celi, w której człowieka nachodzą różne myśli. Został aresztowany przez Gestapo, osądzony i skazany. Czekał na wyrok śmierci sześć tygodni. Swoje przeżycia przedstawił w krótkim opowiadaniu, które tak się zaczyna: „Po zatrzasknięciu drzwi celi więziennej człowiek zostaje tylko z sensem swojego życia, z tym, co najbardziej istotne. Człowiek zostaje z sobą samym. Czy wiesz co to znaczy, kiedy jesteś skazany tylko na siebie samego? Pozostawiony sobie samemu?”

Teraz mogę powiedzieć, że nie musi to być coś strasznego. Może to być początek najwspanialszej drogi, jaką świat ma do zaoferowania człowiekowi: spotkaj się z sobą samym! Spójrz sobie w oczy! Powiedz do siebie: TY!”

Do tych myśli młodego poety trzeba coś dopowiedzieć. Jego ucieczka przed sobą samym w tragiczny sposób zakończyła się odnalezieniem siebie.

Jeśli odnalazłeś siebie, wiesz kim jesteś. Wtedy pogodzisz się ze sobą, co nie znaczy, że wszystko będzie ci się już podobać, że wszystko sobie wybaczysz, że zwolnisz się z obowiązku pracy nad sobą. Jeśli odnalazłeś siebie, to wiesz, że jest to początek drogi bardzo długiej i ciemnej, którą tylko ty sam możesz przejść. Na tej drodze ku sobie samemu życzę ci miłości do siebie i wytrwałości.

Ks. Proboszcz

Z dziedzictwa Jana Pawła II

Jan Paweł II o pokucie

«Rozdzierajcie (...) serca wasze, a nie szaty! Nawróćcie się do Pana, Boga waszego!» (Jl 2, 13).

Tymi słowami proroka Joela liturgia wprowadza nas w Wielki Post. W rzeczywistości nawrócenie serca wskazuje nam zasadniczy wymiar szczególnego czasu łaski, do którego przeżywania się przygotowujemy. Ponadto daje nam głęboką motywację, dzięki której stajemy się zdolni znowu podjąć drogę prowadzącą do Boga: jest nią uświadomienie sobie na nowo, że Pan jest miłosierny, a każdy człowiek jest dzieckiem umiłowanym przez Niego i wezwanym do nawrócenia.

Przedstawiony prorocki tekst przypomina, dzięki wielkiemu bogactwu symboli, że duchowe zaangażowanie musi wyrazić się w konkretnych wyborach i czynach; że prawdziwe nawrócenie nie może sprowadzać się do zewnętrznych form lub bliżej nieokreślonych zamiarów, lecz wymaga włączenia w ten proces i przemiany całego życia.

Wezwanie **«nawróćcie się do Pana, Boga waszego»** zakłada oderwanie się od tego wszystkiego, co nas oddala od Niego. To oderwanie się stanowi nieodzowny punkt wyjścia, by powrócić do przynierza z Bogiem, zerwanego przez grzech.

«W imię Chrystusa prosimy: pojednajcie się z Bogiem!» (2 Kor 5, 20). Usilne wezwanie do pojednania z Bogiem występuje również w przedstawionym powyżej fragmencie z Drugiego Listu do Koryntian.

Odniesienie do Chrystusa, postawionego w centrum całej refleksji, sugeruje, że w Nim dana jest grzesznikowi możliwość autentycznego pojednania. Bowiem **«On to [Bóg] dla nas grzechem uczynił Tego, który nie znał grzechu, abyśmy się stali w Nim sprawiedliwością Bożą»** (2 Kor 5, 21). Jedynie Chrystus może przemienić sytuację trwania w grzechu w stan łaski. Tylko On może uczynić **«sprzyjającą chwilą»** czasy, w których ludzkość pogrążona jest w grzechu i głęboko nim dotknięta, podzielona i pełna nienawiści. **«On bowiem jest naszym pokojem. On, który obie częściej [ludzkości] uczynił jednością, bo zburzył rozdzielający je mur — wrogość. (...) [aby] jednych, jak i drugich znów pojednać z Bogiem, w jednym Ciele przez krzyż»** (Ef 2, 14. 16 a).

Oto sprzyjająca chwila! Chwila ofiarowana rów-

nież nam, którzy w duchu pokuty podejmujemy surową drogę wielkopostną.

«Nawróćcie się do Mnie całym swym sercem, przez post i płacz, i lament» (Jl 2, 12).

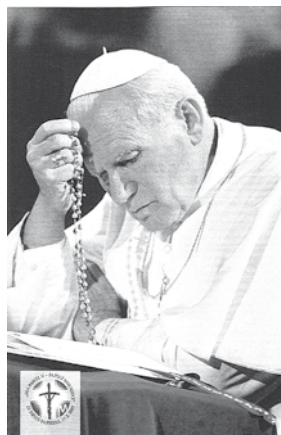
Przez usta proroka Joela liturgia Środy Popielcowej wzywa do nawrócenia osoby w podeszłym wieku, ludzi dojrzałych, młodych oraz dzieci. Wszyscy powinniśmy prosić Pana o przebaczenie dla nas samych i dla innych (por. Jl 2, 16-17).

Droży bracia i siostry, chcemy odpowiedzieć na to nagłące wezwanie. Również i my, podobnie jak ludzie współcześni prorokowi, mamy przed oczyma i nosimy wyrte w sercu obrazy cierpień i straszliwych tragedii, będących nierzadko owocem nieodpowiedzialnego egoizmu. Również i my odczuwamy ciężar zagubienia innych ludzi wobec bólu niewinnych i konfliktów dzisiejszej ludzkości. Potrzebujemy pomocy Pana, by odzyskać ufność i radość życia. Musimy powrócić do Tego, który otwiera nam bramy swego Serca, bogatego w dobroć i miłosierdzie.

Posłuchajmy wezwania, które Pan do nas kieruje za pośrednictwem mocnych i surowych gestów oraz słów liturgii Środy Popielcowej. Przyjmijmy je w pokornej i pełnej ufności postawie, jaką proponuje nam psalmista: **«Tylko przeciw Tobie zgrzeszyłem i uczyniłem, co złe jest w Twych oczach»**. I dalej: **«Stwórz, o Boże, we mnie serce czyste i odnow w mojej piersi ducha niezwykłego!»** (Ps 51 [52], 6. 12).

Niech okres wielkopostny będzie dla wszystkich doświadczeniem nowego nawrócenia oraz głębokiego pojednania z Bogiem, z sobą samym i z braćmi. Niech nam to uprosi Matka Bolesna, którą na drodze wielkopostnej kontemplujemy złączoną z cierpieniem i zbawczą męką Syna.

Ks. Tomasz

Symbolika liturgiczna Triduum paschalne

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej zapoczątkowuje Wielki Tydzień. W tym dniu Kościół obchodzi pamiętkę uroczystego wjazdu Pana Jezusa do Jerozolimy.

Najważniejszym obchodem w całym roku liturgicznym jest Triduum Paschalne. Rozpoczyna się Mszą świętą Wieczerzy Pańskiej poprzez uroczystości wielkopiątkowe, osiąga swój szczyt w Wigilię Paschalną, a kończy się drugimi nieszporami w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego. Już w V wieku pisał św. Augustyn o świętym triduum ukrzyżowanego, pogrzebanego i wskrzeszonego Pana.

Wielki Czwartek – Jest to dzień ustanowienia przez Chrystusa podczas Ostatniej Wieczerzy sakramentu kapłaństwa i Eucharystii. Obecnie w kościołach katedralnych odprawiana jest przed południem Msza Krzyżma. Jest celebrowana przez kapłanów reprezentujących całą diecezję, pod przewodnictwem biskupa. Podczas tej Mszy poświęca się olej chorych, po Komunii olej katechumenów i konsekruje się Krzyżmo święte. Mszę Krzyżma uważa się za jeden ze znaków łączności kapłanów z osobą biskupa. Dlatego podczas tej Mszy świętej duchowieństwo całej diecezji publicznie odnawia swoje przyrzeczenia posłuszeństwa i czci dla biskupa, złożone w dniu święceń.

Zgodnie z tradycją Kościoła, we Wielki Czwartek nie wolno odprawiać Mszy świętej bez udziału ludu. W godzinach wieczornych, w porze najbardziej odpowiedniej, odprawia się Mszę Wieczerzy Pańskiej z pełnym uczestnictwem całej miejscowej wspólnoty parafialnej.

Wielki Piątek – Jest to dzień ciszy i zadumy w Kościele. W tym dniu nie odprawia się Mszy świętej, jest to dzień śmierci Pana Jezusa. Obowiązuje w tym dniu ścisły post. Odprawia się nabożeństwo wielkopiątkowe, które rozpoczyna się procesjonalnym wyjściem służby liturgicznej i kapłanów. Celebrans na stopniach ołtarza kładzie się krzyżem i w chwili milczenia prosi o przebłaganie za grzechy, jest to jeszcze większe uniżenie siebie wobec Majestatu Bożego aniżeli ukłęknięcie. Następnie rozpoczyna się liturgia słowa Bożego, kończąca się modlitwą powszechną. Po tym następuje adoracja krzyża. Po odsłonięciu krzyża przy ołtarzu przez celebransa, rozpoczyna się adoracja. Najpierw adoruje krzyż celebrans, po nim asysta i wszyscy obecni w kościele. Po zakończeniu adoracji nakrywa się ołtarz obrusem i umieszcza się na nim korporał i kapłan przynosi Najświętszy Sakrament z ciemnicy. Rozpoczyna się Komunia Święta, która jest kulminacją całego nabożeństwa wielkopiątkowego.

Po liturgii wielkopiątkowej zanoszą się Najświętszy Sakrament do Grobu Pańskiego i wystawia do adoracji. Monstrancję okrywa się białym welonem przeźroczystym.

Wielka Sobota – jest dniem ciszy żałobnej. Jest upamiętnieniem spoczynku ciała Jezusa w grobie

i zarazem Jego zstąpienia do Otczłani, aby oznaczyć zbawienie sprawiedliwych Starego Przymierza, i wszystkim, którzy na nie oczekiwali od początku świata. Ołtarz główny pozostaje obnażony. Kościół trwa przy Grobie Pańskim rozważając mękę i śmierć Chrystusa. Nawiedza się Grób Pański z całymi rodzinami, adorując Go w Najświętszym Sakramencie. Zaleca się, aby w południe, w kościołach parafialnych odbyła się Godzina czytań i Jutrznia śpiewana z udziałem ludu. Tego dnia przynosimy do kościoła pokarmy do poświęcenia, które spożyjemy w poranek zmartwychwstania w niedzielę.

Wigilia Paschalna rozpoczyna Wielkanoc, największe święto w całym roku liturgicznym. Wigilia z istoty jest czuwaniem nocnym, nawiązując do nocy wyjścia Izraelitów z Egiptu, a szczególnie do nocy zmartwychwstania Chrystusa. Od początku chrześcijaństwo gromadziło się w Wielką Sobotę wieczorem na czuwanie nocne. Rozpalali ogień, od którego zapalali swoje lampy dla rozproszenia ciemności.

Kościół czuwając oczekuje zmartwychwstania Chrystusa i obchodzi je w sakramentach. Cały obchód tej świętej Wigilii powinien odbyć się w nocy, to znaczy rozpocząć się po zapadnięciu nocy, a skończyć przed świtem dnia niedzielnego. Wigilia paschalna rozpoczyna się poza kościołem, gdzie jest poświęcony ogień, od którego odpalony jest poświęcony paschał. Celebrans wnosząc zapalony paschał trzykrotnie wznosi śpiew akłamacji „Światło Chrystusa”. Paschał jest symbolem Zmartwychwstałego Chrystusa. Procesja z zapalonym paschałem nasuwa na myśl zdanie Chrystusa „Ja jestem światłością świata. Kto idzie za Mną, nie będzie błądził w ciemności, lecz będzie miał światłość życia.” (J8,12) Celebrans odśpiewuje orędzie wielkanocne uwielbiając Chrystusa przynoszącego zbawienie. Jest to hymn o Zmartwychwstaniu (Exultet).

Liturgia słowa jest bardzo bogata i rozbudowana. Czytania biblijne są poświęcone od stworzenia świata, aż do Chrystusa, wraz z przejściem przez Morze Czerwone. Czytanie to zawiera typologię Paschy chrześcijańskiej, obchodzonej uroczystością w Wigilię Paschalną.

Następuje liturgia chrzcielna. Kapłan wraz z asystą podchodzi do chrzcielnicy i po słowach wprowadzenia zanurza paschał w święconej wodzie i prosi Boga, aby przez swojego Syna zesłał na tę wodę moc Ducha Świętego. Zanurzenie to symbolizuje chrzest jako sakrament współumierania i współzmartwychwstania z Chrystusem. Kantorzy śpiewają litanie do wszystkich świętych. Po tym następuje chrzest. Po poświęceniu wody odnawia się przyrzeczenia chrzcielne, podczas których wierni mają zapalone świece.

Liturgia eucharystyczna ma swój zwykły przebieg, jak każda Msza święta. Liturgia kończy się radosnym „Chrystus Zmartwychwstał Alleluja”.

Marek Piwoński

Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste”

*Na Twojej, Chryste, świętej skroni,
Korona bóstwa sieje blask,
Berło królewskie trzymasz w dłoni,
A w sercu niesiesz skarby łask.
O, króluj, Chryste, króluj nam,
Z nami po wszystkie zostań dni,
Z ziemi do niebios prowadź bram,
Gdzie Twoja chwała wiecznie brzmi.
O Chryste Jezu, co w jedności,
Z Ojcem i Duchem chwałę masz,
Niech ziemia z niebem w społeczności,
Tobie się kłania, Królu nasz.
O króluj, Chryste, króluj nam,
Z nami po wszystkie zostań dni,
Z ziemi do niebios prowadź bram,
Gdzie Twoja chwała wiecznie brzmi.*

Rusza akcja pomocy przy wypełnianiu zeznań podatkowych PIT-ów

Zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami, od marca rusza w naszej parafii akcja pomocy przy wypełnianiu zeznań podatkowych PIT-ów.

Serdecznie zapraszamy naszych parafian, którzy mają trudności z prawidłowym wypełnieniem formularza PIT, a także tych, za których rozliczeń dokonuje ZUS bądź zakład pracy, a chcieliby przekazać swój 1% podatku na rzecz Organizacji Pożytku Publicznego.

Przedstawiciele naszego stowarzyszenia będą urzędować w biurze parafialnym we wtorki i czwartki od godziny 16 do godziny 17.

Wieści z budowy

W miesiącu lutym, po okresie zimowym wznowiono prace przy budowie domu parafialnego

Przygotowywana jest przez podwykonawcę konstrukcja stalowa do połowy kościoła.

Sprawozdanie za rok 2009

Na przestrzeni roku udzielono:

- 1/ Chrztę – ogółem - **92**
- chłopcy - **50**
- dziewczęta - **42**

2/ Ślubów – **24**

- 3/ Bierzmowanie – ogółem - **50**
- młodzieńcy - **31**
- dziewczęta - **19**

- 4/ Pogrzeby – ogółem - **28**
- mężczyźni - **14**
- kobiety - **14**
- w tym dzieci - **4**
- w tym zaopatrzeni
w Sakramenty św. – **17**

- 5/ I Komunia św. – **57**
- chłopcy - **32**
- dziewczęta - **25**

- 6/ Frekwencja wiernych
- liczba uczęszczających
na Msze św. – **2203**
- mężczyźni - **872**
- kobiety - **1331**

- 7/ Liczba Komunikujących ogółem – **798**
(z obecnych w kościele to ok. 36 %)
- mężczyźni - **267**
- kobiety - **531**

8/ Opieka nad chorymi comiesięczna – ok. **50**

9/ Kartki do Spowiedzi Wielkanocnej – ok. **2000**

- 10/ Kolęda /ok. 2100 mieszkań x 3 osoby/ to ok. **6300** osób
- Przyjęło – **1742** (ok..83 %)
- Nie przyjęło – **358** (ok..17 %)

INFORMACJE OGÓLNE I SPRAWY BIEŻĄCE

NABOŻEŃSTWA WIELKIEGO POSTU

DROGA KRZYŻOWA - w każdy piątek Wielkiego Postu

17.00 - dla dzieci

18.30 - dla dorosłych i młodzieży z kazaniem pasyjnym

GORZKIE ŻALE - w każdą niedzielę Wielkiego Postu o godzinie 17.15

REKOLEKCJE WIELKOPOSTNE

W naszej parafii rekolekcje wielkopostne rozpoczną się od III niedzieli Wielkiego Postu **07.03.2010** i potrwać do środy **10.03.2010** włącznie.

Rekolekcje poprowadzi **o. Jakub – Karmelita z Gorzędzieja**.

PLAN REKOLEKCJI

Poniedziałek **8 III**, wtorek **9 III**, środa **10 III**

godz. 7.00 – Msza św. z nauką ogólną

godz. 16.00 – Msza św. z nauką ogólną

godz. 18.00 – Msza św. z nauką ogólną

W środę **godz. 16.00** – **Msza św. dla chorych!**

W poniedziałek po Mszy św. wieczornej – **nauka stanowa dla mężczyzn.**

We wtorek po Mszy św. wieczornej – **nauka stanowa dla niewiast.**

W środę po Mszy św. wieczornej – **nauka dla młodzieży /szczególnie do Bierzmowania/.**

Statystyka parafialna - styczeń:

Do Pana odeszli 4 osoby

Sakramentu chrztu udzielono 1 dziecku

Msze Święte

Niedziele i Święta: 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 13.00, 18.00

Święta „zniesione”: 7.00, 10.00, 16.00, 18.00

Dni powszednie: 7.00, 18.00

Biuro parafialne czynne

od poniedziałku do piątku rano-bezpośrednio po Mszy Św. oraz od 17.00 do 17.45.

Mój Chrystus

Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie

Parafia p. w. Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata

83-110 Tczew

ul. Jodłowa 15; www.chk.tcz.pl

Tel. 058 5338929 Ks. Proboszcz **Janusz Gojke**

Tel. 058 5325925 Ks. Wikariusz **Tomasz Krajna**

Konto Parafialne: 09 1020 1909 0000 3102 0073 2925

Wydawca: Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste” na rzecz budowy Kościoła p.w. Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata w Tczewie

Skład i druk: Zakłady Graficzne Tczew, tel. 058 531-57-30